

svědčovati, než opak toho vyplývá z §§ 550, 807, 810 811, 813 obč. zák. a §§ 43, 46 a 145 nesp. řiz. Jmění pozůstalostní slučuje se se jméním dědicovým teprve odevzdáním pozůstalosti, teprve potom vstupuje dědic právně na místo zůstavitelovo a stává se podmětem veškerých jeho práv a závazků, zejména mohou potom věřitelé zůstaviteli pohledávati zaplacení ze jmění dědicova (§ 801 obč. zák.), kdežto před tím, než pozůstalost byla odevzdána, mohou se držeti jen pozůstalosti (§§ 550 a 807 obč. zák.). To platí i při bezvýmínečné přihlášce k pozůstalosti, i zde lze před odevzdáním pozůstalosti žalovati pro dluhy pozůstalostní jen pozůstalost, anebo přihlášeného dědice jménem a v zastoupení pozůstalosti (§§ 801 a 550 obč. zák.) (viz rozh. čís. 7013, 3328 sb. n. s.). Že pozůstalost po Marii K-ové dosud odevzdána není, zjistil již první soud ze spisů pozůstalostních. Nesporno jest, že se žalobce domáhá žalobní pohledávky jakožto lékařského honoráře za ošetřování zůstavitelky Marie K-ové. Žaluje žalovanou Hedviku G-ovou jako dědičku odevzdané již pozůstalosti Marie K-ové a činí eventuelní prosbu o odsouzení pozůstalosti pro případ, že se Hedvika G-ová k pozůstalosti nepřihlásila. Ani toho ani onoho případu tu není. Podle zjištění nižších soudů přihlásila se žalovaná Hedvika G-ová k pozůstalosti Marie K-ové bezvýjimečně; pozůstalost není však dosud odevzdána proto, že nejsou dosud ani zaplaceny ani zajištěny poplatky pozůstalostní. Žalobce měl tedy podle § 550 obč. zák. žalovati o zaplacení žalobní pohledávky pozůstalost Marie K-ové zastoupenou přihlášenou dědičkou Hedvikou G-ovou. Poněvadž tak neučinil, jest žaloba, namířená proti dědičce, nynější žalované, na tak dlouho předčasnou, dokud jí pozůstalost odevzdána nebude.

Čís. 8356.

Výpověď z nájmu není nepřipustná proto, že o výši nájemného jako o předurčující otázce není ještě rozhodnuto v zahájeném sporu.

(Rozh. ze dne 5. října 1928, Rv I 1329/28.)

Družstvo pro stavbu rodinných domků dalo žalobci soudní výpověď z bytu, proti níž podal žalovaný námitky. Procesní soud prvního stádia ponechal výpověď v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Prvý soud uznal výpověď za účinnou jednak proto, že žalovaný, pozbyv družstevního členství, neplnil členské povinnosti, jednak proto, že, odmítaje platiti zvýšené nájemné, porušil závazky z nájemní smlouvy. Na odvolání žalovaného zrušil druhý soud výpověď, protože o přípust-

nosti zvýšiti nájemné je zahájen spor a proto prý nutno vyčkati konečný výsledek tohoto tu předurčujícího sporu. Názor odvolacího soudu, že je výpověď pokládati za nepřipustnou, pokud o výši nájemného jako o předurčující otázce není rozhodnuto v zahájeném již sporu, jest mylný. Procesní soud jest oprávněn tuto předurčující otázku řešiti ve vlastním oboru své působnosti, jakž plyne z ustanovení § 190 c. ř. s., jež praví, že procesní soud může naříditi přerušeni sporu na tak dlouho, až bude po rukou pravoplatné rozhodnutí zahájené již rozepré o otázce pro jeho spor předurčující, zůstává mu tudíž, by otázku tu, uzná-li to vhodným, rozhodl sám. Mohl proto odvolací soud sám rozřešiti otázku, zda žalovaný právem odmítá platiti zvýšenou činži, a nesměl proto, že o ní je zahájen jiný spor, výpověď zrušiti. Mimo to však nepřihlížel odvolací soud k druhému prvým soudem uznanému důvodu pro účinnost výpovědi, k tvrzenému vyloučení z družstva pro neplnění členských povinností. Bude-li zjištěno, že žalovaný, třebaže právem odepíral platiti zvýšené nájemné, neplnil ostatní členské povinnosti a proto pozbyl členství v družstvu, lze již z tohoto důvodu uznati výpověď za účinnou. Je tudíž řízení odvolacího soudu v obou naznačených směrech stíženo podstatnými vadami (§ 503 čis. 2 c. ř. s.), pročež bylo napadený rozsudek podle § 510 c. ř. s. zrušiti.

Čís. 8357.

Končí-li úvěrní poměr mezi hypotekárním věřitelem a povinným, krytý úvěrovou hypotekou, již rozvrhem (jakož jest tomu při jistotě za vedlejší poplatky z hypotek), jest rozvrh určen i ke konečnému súčtování takových vedlejších závazků dosud vzniklých proti povinnému na nejvyšší podání a jest tyto vedlejší poplatky účtovat při roku v rámci jistoty a rozhodnouti o jich přikázání.

Věřiteli nelze po případě ukládati, by k rozvrhovému roku předložil ještě další doklady svého nároku o tom, že nárok v mezích dluhopisu skutečně vznikl, jest-li nárok všeobecně kryt zněním dluhopisu.

(Rozh. ze dne 5. října 1928, R II 249/28.)

P r v ý s o u d přikázal F-ské spořitelně v rámci jistoty za vedlejší závazky zvýšek úroků z jistiny o 1% a zvýšek úroků z prodlení o 4% a rozhodl o odporu Občanské záložny v L. a banky M. v likvidaci proti přikázání zvýšených úroků přes to, že odporující věritelky popíraly, že bylo dokázáno, že se povinná podrobila dodatečnému zvýšení oněch úroků. **R e k u r s n í s o u d** k rekursu Občanské záložny v L. nepřikázal zvýšek úroků proto, že jej F-ská spořitelna při rozvrhovém roku nedoložila, pokud se týče nedoložila dostatečně.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten způsob, že přikázal F-ské spořitelně v rámci jistoty pro vedlejší poplatky na 1% zvýšení úroků 12.379 Kč 88 h a na 4% zvýšek úroků 10.141 Kč, a poukázal odpor Občanské záložny v L. proti přikázání těchto částek na pořad